

Sygn. akt I C 1645/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Małgorzata Dudek

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa O. M.

przeciwko (...) SA V. (...) w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) SA V. (...) w W. na rzecz powoda O. M. kwotę 11.600 zł (jedenaście tysięcy sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2010r. do dnia zapłaty
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.432,61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygnatura akt **I C 1645/13**

UZASADNIENIE

Powód O. M. pozwem datowanym na dzień 19 czerwca 2013 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 11.600,00 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 listopada 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z ar.444 § 1 k.c., kosztów procesu oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii.

Przytaczając okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie powód wskazał, że w dniu 6 sierpnia 2010 roku w miejscowości O., A. B. kierujący pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachowała szczególnej ostrożności wymaganej podczas zmiany kierunku jazdy doprowadzając do potrącenia powoda.

W dniu zdarzenia sprawca wypadku posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Przybyła na miejsce zdarzenia karetka pogotowia niezwłocznie przetransportowała powoda do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego Szpitala (...) w W., gdzie po wykonaniu niezbędnych badań specjalistycznych, zdiagnozowano u niego uraz prawego kolana oraz ogólne potłuczenia ciała.

Do dnia wniesienia pozwu pozwany zakład ubezpieczeń przeprowadzając likwidację szkody w postępowaniu likwidacyjnym co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 2.400,00 zł co według powoda nie jest adekwatne do zakresu cierpień fizycznych i moralnych doznanych przez poszkodowanego.

Dowód: pozw wraz z załącznikami-k.1-94.

W odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 12 sierpnia 2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu oraz dopuszczenie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii na okoliczność ustalenia doznanych przez powoda obrażeń ciała.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż neguje roszczenie co do wysokości, a nadto że strona pozwana wypłaciła już powodowi tytułem zadośćuczynienia bezsporna kwotę tytułem zadośćuczynienia w wysokości 2.400,00 zł, przy miarkowaniu której został rozmiar doznanej krzywdy, stopień natężenia poniesionych przez niego cierpień fizycznych oraz ujemnych przeżyć psychicznych jakich doznał powód. Pozwany nie znalazł podstaw do przyznania powodowi dodatkowych kwot, uznając, że wypłacone świadczenie w pełni rekompensuje poniesioną przez powoda szkodę.

Dowód: odpowiedź na pozew wraz z załącznikami-k.99-116.

Na rozprawie w dniu 12 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii.

Pismem procesowym datowany na dzień 2 stycznia 2014 r. pozwany wniósł o zobowiązanie biegłego do szczegółowego przedstawienia podstaw wyliczenia długotrwałego uszczerbku na zdrowia w oparciu o rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 grudnia 2002 r.

Dowód: pismo procesowe z dnia 31 grudnia 2013 r.-k.148-149.

Pismem procesowym datowanym na 31 grudnia 2013 r. powód ustosunkował się do opinii biegłego sądowego dokonując ponownie dokładnej analizy zdarzenia, uwzględniając przy tym wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała oraz szanse na przyszłość.

Dowód: pismo procesowe powoda z dnia 30 grudnia 2013 r.-k.151-155.

Pismem procesowym datowanym na dzień 30 stycznia 2014 r. powód wniósł o oddalenie wniosku pozwanego dot. przeprowadzenia kolejnego badania powoda i wdanie opinii uzupełniającej.

Dowód: pismo procesowe powoda z dnia 13 stycznia 2014 r.-k.156-158.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2010 roku w miejscowości O. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczyli A. B., kierująca pojazdem marki V. (...) oraz O. M., jadący rowerem. Kierująca samochodem marki V. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności wymaganej podczas zmiany kierunku jazdy i potrąciła prawidłowo jadącego rowerem powoda.

Dowód : Pismo KD- (...) z dnia 20 września 2012 r.-k.17, zeznania powoda-k.166, zeznania świadka D. D.-k.165.

W dacie wypadku A. B. była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Dowód: pisma z dnia 12 grudnia 2012 r. oraz 2 stycznia 2013 r.-k.19-22.

Po wypadku powód został przewieziony na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala w W. gdzie po wykonaniu niezbędnych badań specjalistycznych, zdiagnozowano u niego uraz prawego stawu kolanowego. Ponadto powód doznał potłuczeń stawów barkowych, ramion oraz tułowia. W szpitalu powód został zaopatrzony w longetę gipsową, którą nosił przez 12 dni, w tym czasie przyjmował również leki przeciwbólowe.

Dowód: historia choroby-k.23-79, zeznania świadka E. M.-k.165-166, zeznania powoda-k.166.

Po powrocie do szkoły we wrześniu 2010 r. powód w związku z ww. uraz stawu kolanowego musiał ograniczyć swoją aktywność. Po wypadku powód całkowicie zaprzestał uprawiania sportu ograniczając się jedynie do udziału w obowiązkowych lekcjach wychowania fizycznego.

Dowód: zeznania powoda-k.166.

W dniu 26 maja 2011 r. powód w związku z nasileniem się dolegliwości bólowych ponownie zgłosił się do Szpitala w W., gdzie w czasie pobytu lekarze zdiagnozowali uszkodzenie więzadła krzyżowego przyśrodkowego prawego kolana. Powód otrzymał stabilizator, przyjmował leki przeciwbólowe oraz ograniczył aktywność fizyczną. Dolegliwości bólowe nasilały się podczas chodzenia po schodach i podczas dłuższego chodzenia.

Dowód: historia choroby-k.23-79, zeznania powoda-k.166

W dniu 16 października 2012 r. powód ponownie został przyjęty na Oddział Ortopedyczny Szpitala (...) w W.. Podczas pobytu pozwanego lekarze zdiagnozowali u powoda uszkodzenie fałdu przednio-przyśrodkowego, zespół szelfu, uszkodzenie brzożu przyśrodkowego chrząstki rzepki prawego kolana i trybie pilnym przeprowadzono leczenie operacyjne, które zakończyło się założeniem kilkunastu szwów i zalecili dalsze leczenie.

Dowód: historia choroby-k.23-79, zeznania powoda-k.166

Powód po powrocie do domu przez 10 tygodni poruszał się o dwóch kulach. Przebywał w domu i poruszał się wyłącznie w obrębie mieszkania lub podwórka. Chodzenie o kulach wymagało od niego wiele wysiłku i bez pomocy innej osoby mógł przejść najwyżej 0-100 metrów. Poszkodowany odczuwa bóle w prawym kolanie. W sytuacjach nasilania się dolegliwości stosował maści oraz proszki przeciwbólowe. Powód uczy się w technikum na kierunku handlowym. Z uwagi na konieczność ograniczenia obciążenia stawu kolanowego celem ochrony przed urazami nie mógł chodzić do szkoły. Będąc w trzeciej klasie od listopada 2012 r. do końca pierwszego semestru roku szkolnego 2012/2013 powód miał ustaloną organizację nauczania indywidualnego, co spowodowało utrudniania w nauce i w zaliczeniu semestru. Powód powrócił do szkoły dopiero od nowego semestru – koniec stycznia 2013 r. Od dnia 28 stycznia 2013 r. ma zwolnienie od zajęć z wychowania fizycznego do końca roku szkolnego- do dnia 30 czerwca br.

Dowód: zeznania E. M.-k.165, zeznania powoda-k.166

Powód po zabiegu operacyjnym przeszedł dwie serie zabiegów rehabilitacyjnych mających na celu usprawnienie prawego kolana. Pierwsze leczenie rehabilitacyjne odbyło się w (...) Centralnego Ośrodka Sportu, Ośrodek (...)” we W. w dniach 3-12 czerwca 2011 r., drugie w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Centrum (...) we W. w dniach 14-25 stycznia 2013 r. Pomimo to powód w dalszym stopniu odczuwa bóle prawego kolana po większym wysiłku lub zmianach pogodowych.

Dowód: zeznania D. D.-k.165, zeznania powoda-k.166.

Lekarz orzecznik pozwanego zakładu, orzekł, iż powód w następstwie wypadku w dniu 6 sierpnia 2010 r. doznał 2 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Pozwany przeprowadzając likwidację szkody w postępowaniu likwidacyjnym co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 6 sierpnia 2010 r. i wypłacił dotychczas powodowi zadośćuczynienie pieniężne w kwocie 2.400 zł. W ocenie strony powodowej zadośćuczynienie przyznane przez pozwanego nie jest adekwatne do zakresu cierpień fizycznych i moralnych doznanych przez poszkodowanego.

Dowód: zeznania powoda-k.166 .

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach szkody, zeznań świadków D. D.(k.165), E. M.(k.165), powoda(k.166) oraz opinii biegłego(k.132-133). Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wiarygodny. Jego autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd również nie powziął żadnych wątpliwości w tej materii. Ponadto wskazać należy, iż stan faktyczny w sprawie nie był sporny, sporna była wysokość zadośćuczynienia. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. D. oraz E. M. na okoliczność stanu zdrowia powoda po wypadku, albowiem są one logiczne, spójne i konsekwentne i znajdują potwierdzenie zarówno w zeznaniach powoda jak i opinii biegłego.

Sąd w całości uwzględnił dowód z przesłuchania powoda w szczególności w części w jakiej powód wskazał na swój stan fizyczny oraz jego cierpienia i ból wywołane kolizją drogową, a nadto na sposób funkcjonowania przed wypadkiem. Złożone oświadczenia znajdowały potwierdzenie w pozostałych, przeprowadzonych w sprawie dowodach. Były zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uwzględniając to, że strona zeznawała o okolicznościach ocenianych przez siebie subiektywnie.

Sąd w całości przyjął wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego K. K. z dziedziny ortopedii i traumatologii opinii z dnia 2 grudnia 2013 r. Ustalając wartość dowodową opinię, Sąd wziął pod uwagę, że została ona sporządzona z uwzględnieniem całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu opinia ta została wykonana szczegółowo, a zaprezentowane w nich ustalenia poparte zostały wszechstronną analizą, co pozwala uznać tą opinię za pełne i kompletne. Logiczność i trafność wywodów biegłego, jak również ich zgodność z zasadami poprawnego wnioskowania wskazuje, że autor dysponuje rzetelną wiedzą specjalistyczną w swej dziedzinie. Powyższa ekspertyza nie nasuwała żadnych zastrzeżeń i Sąd przyjął twierdzenia biegłego jako w pełni wiarygodne i umożliwiające weryfikację innych dowodów w sprawie oraz ustalenie tak stopnia uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego O. M. oraz rodzaju obrażeń, dolegliwości, bólu i cierpienia, wywołanych wypadkiem drogowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nie kwestionował również okoliczności faktycznych przedstawionych przez powódkę w pozwie.

Na gruncie polskiego systemu prawnego zasadą jest kompensacja szkody majątkowej wynikającej ze zdarzeń, z którymi ustawa łączy odpowiedzialność cywilną, naprawienie zaś krzywdy niemajątkowej wymaga zawsze wyraźnego tytułu normatywnego. Podstawowe znaczenie mają w tej dziedzinie uregulowania kodeksu cywilnego. Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 445 § 1 k.c., sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Konstrukcja przywołanego art. 445 k.c. oparta jest na trzech zasadach. Pierwsza zasada sprowadza się do stwierdzenia, że zadośćuczynienie pieniężne sąd może przyznać poszkodowanemu jedynie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. Zasądzenie stosownej sumy pieniężnej - jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - możliwe jest jedynie w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Drugą zasadą, jest ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego - jako formy naprawienia krzywdy - tylko i wyłącznie do odpowiedzialności deliktowej. Trzecia zasada sprowadza się do fakultatywności zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest - nawet w razie istnienia krzywdy - obligatoryjne i zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy.

W ocenie Sądu, kwestia samego uprawnienia powoda do zrekompensowania jemu bólu i cierpienia nie budzi najmniejszych wątpliwości. Wątpliwości takiej nie miał także sam pozwany, wypłacając powodowi zadośćuczynienie. Jak wskazano już wyżej, sporna pozostawała tylko wysokość kwoty, jaką powód tytułem zadośćuczynienia winna był otrzymać. Jak podnosiła bowiem strona pozwana, zadośćuczynienie przez nią wypłacone jest adekwatne do rozmiaru

i całkowicie rekompensuje krzywdę powoda. Tymczasem powód wskazywał, iż wypłacona kwota jest zaniżona w stosunku do cierpień fizycznych jakich doznała i skutków wypadku.

Zdaniem Sądu wypłacona powodowi przez pozwanego kwota tytułem zadośćuczynienia nie jest nieadekwatna do stopnia i rozmiaru doznanej przez nią krzywdy.

W tym miejscu podnieść należy, że sprawy o zadośćuczynienie za doznane krzywdy mają charakter bardzo ocenny. Zadośćuczynienie jest sposobem naprawienia krzywdy w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. O wysokości zaś zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych. Przy czym przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Niedający się więc ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu, który nie dysponuje żadnymi wskazówkami czy tabelami określającymi wysokość zadośćuczynienia dla poszczególnych przypadków. Ocena zatem Sądu powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników, jak np. rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, konsekwencje w życiu osobistym, społecznym i zawodowym, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, wiek poszkodowanego oraz szereg innych okoliczności. Jednocześnie wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Nie ulega wątpliwości, że w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w dniu 6 sierpnia 2013 r. powód doznał krzywdy na skutek urazu stawu kolanowego. Wiąże się to dla powoda z trwałym ograniczeniem takim jak mniejszy wysiłek na prawą nogę oraz mniejsza sprawność pod względem wytrzymałościowym. W konsekwencji powód nie może biegać, dłużej chodzić, czynnie uprawiać sportu oraz ma także trudności z chodzeniem po schodach z czym związany jest większy wysiłek i obciążenie stawu kolanowego. W świetle opinii biegłego sądowego powód doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. Stopień zaś uszczerbku na zdrowiu jest przyjmowany jako jedna z przesłanek ustalenia wysokości zadośćuczynienia z tytułu trwałego inwalidztwa spowodowanego wypadkiem.

Mając na uwadze powyżej wskazane kryteria i opisane wcześniej doznane przez powódkę cierpienia fizyczne i moralne należy uznać, iż kwota w łącznej wysokości złotych 14.000,00 zł (w tym 2.400,00 zł wypłacone przez pozwanego) jest adekwatna do doznanej przez nią krzywdy. Dlatego też Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 11.600,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Sąd rozstrzygniecie w przedmiocie odsetek ustawowych oparł na podstawie 481 § 1 i 2 k.c.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w pkt. I sentencji wyroku.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi naj jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie Sąd obciążył kosztami pozwanego stosownie do wyniku procesu.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w pkt. II sentencji wyroku.

Zarządzenie:

(...)